

Amtsrepartitionssonden, fordeelt efter Hartkornet, medens der for Bornholm, som sagt, liges efter Folkemængden. Der blev opstillet et Exempel igaar af den ærede Rigsdagsmand for Bornholms 1ste Valgfreds (S. F. Petersen), som jeg idag igjen vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, nemlig, at Østerlarskerfogn paa Bornholm og Frederiksbergfogn begge ere af omtrent lige stor Folkemængde pr. Areal; og nu er det i Komiteebetænkningen oplyst, at Frederiksberg Sogn vil, naar Udgifterne fordeles efter Hartkornet, komme til at udrede omtrent $1\frac{1}{2}$ pro mille af de Udgifter, Landdistricterne skulle udrede, medens det, dersom det blev fordeelt efter Folkemængden, vilde komme til at udrede omtrent 5 pro mille; men nu vilde det skee, at, naar Hartkornet bliver lagt til Grund, saa vil det rige Frederiksberg komme til at udrede omtrent $1\frac{1}{2}$, medens det fattigere Østerlarsker, naar der skal udredes efter Folkemængden, kommer til at udrede 5 pro mille. Jeg troer det vil være indlysende, hvor stor Ubillighed der ligger deri. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det Forslag, som er stillet, og som jeg troer vil bringe Bornholm paa en ligeligere Fod, og saaledes for en Deel afhjælpe de Mangler, der ere i Lovudkastet, hvis Thinget ikke gaaer ind paa det Endringsforslag, som er stillet under Nr. 1.

J. A. Hansen: Jeg maa slutte mig til de to foregaaende Talere og indstændigt anbefale til det ærede Thing det første af de stillede Forslag til § 2. Det forekommer mig, at der ikke kan være to Meninger om, at det er meget urigtigt at kaste en Byrde over paa Hartkornet alene for en Indretning, der skal komme alle Statsborgere lige meget tilgode. Det forekommer mig at være anerkjendt, at det er urigtigt, og jeg finder det derfor meget betænkeligt fremdeles at gaae frem ad denne Vej. Det er Noget, hvorpaa der jo allerede tidligere er gjort opmærksom, men jeg skal tillade mig endnu yderligere at bringe i Erindring, at vi ved Lovforslaget ikke engang blive staaende ved hvad der nu bestaaer, men gjøre et Tilbagekridt fra det Princip, som vi ansee for at være det rette og retfærdige. For Dieblikket fordeles den Byrde, som der med Hensyn til de Sinds svage paahviler det Offentlige,

paa Hartkornet samt Formue og Leilighed. Det er altsaa det Princip, som vi ansee for det rigtige, men nu foreslaaer man i denne Lov, at man skal gjøre et Tilbagekridt derfra, ved at lægge denne Byrde udelukkende paa Hartkornet og fritage dem, der hidtil have deltaget i Byrden efter Formue og Leilighed, men det er aabenbart, at man skal betænke sig paa at blive staaende paa et Stade, som man anseer for falsk og urigtigt, men man skal betænke sig dobbelt paa at gaae tilbage til et Stadium, som man selv siger er falsk og forkasteligt, men det gjør man, hvis man ikke antager det Forslag, der her er stillet til, at vi nærmere kunne tage denne Sag under Overveelse. Der blev igaar henpeget paa — jeg troer imidlertid, at det var en meget uheldig Hentydning — en mulig Prægravation af Jylland. Har der da hidtil, siden vi have været saa lykkelige at faae Kongeriget Danmarks Repræsentation samlet paa eet Sted, viist sig nogen Tendens hos den ene Provinds i Kongeriget Danmark til at gaae den anden for nær? (Nei!) Men, hvis dette ikke er Tilfældet, hvad skal det da betyde at kaste en saadan Spire herind, hvorom man ikke kan vide, hvorvidt den kan slaae Rod og groe frodigt op i den følgende Tid. Jeg troer, at Rigsdagen maa gjøre sig al mulig Umage for at qvæle en saadan Spire strax i Fødselen, for at den ikke skal faae Tid til at slaae Rod. Har Jylland viist sig modvillig, naar der var Tale om Jernbaneanlæg paa Verne, eller have Verne viist sig modvillige, naar der var Tale om Jernbaneanlæg i Jylland, eller ved hvilken som helst anden Leilighed har der været Tale om Prægravation af den ene Provinds ligeoverfor den anden? Lader os da vise al Tale om en saadan Provindsialisme fra os og qvæle den, saa at den ikke faaer Tid til at spire. Der kan ikke være Tale om, at Jylland skulde kunne blive prægraveret; thi jeg tør forstikke, at der ikke er en eneste Rigsdagsmand, som ønsker at kaste en Skilling af det, denne Anstalt vilde koste, over paa Jylland. Det er en blind Frygt, og det er Motiver, som kunde være meget skadeligt, dersom vi laane vore Dren der til. Det skulde ogsaa være besynderligt, om ikke Thingene skulde kunne blive enige om den